

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

Protokolant Marta Brylińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry,
w sprawie **Z. W.**

skazanego z art. 197 § 3 pkt 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 12 marca 2020 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 29 maja 2018 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L.

z dnia 29 grudnia 2017 r., sygn. akt IV K (...),

1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciąża
skazanego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 marca 2020 r., sygn. akt III KK 656/18, Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację sporządzoną i wniesioną przez obrońcę skazanego Z. W.. W postanowieniu tym rozstrzygnięto o kosztach postępowania kasacyjnego obciążając nimi skazanego, natomiast nie orzeczono co do kosztów pomocy prawnej świadczonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. B. przez wyznaczoną (zarządzeniem z dnia 4 lipca 2017 r., sygn. akt IV K (...)) – k.

226) pełnomocnik z urzędu adw. U.C. . W dniu 19 marca 2019r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek pełnomocnik o zasądzenie na jej rzecz od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, zawierający oświadczenie, że koszty te nie zostały uregulowane w żadnej części przez oskarżycielkę posiłkową J. B..

Procedując w trybie art. 626 § 2 k.p.k. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej co do zasadny zasługuje na uwzględnienie, ponieważ pełnomocnik wyznaczona dla oskarżycielki posiłkowej z urzędu, poprzez ustanowionego substytutę rad. pr. Ł. S. reprezentowała J. B. na rozprawie przed Sądem Najwyższym. Nie można się natomiast zgodzić z wysokością dochodzonej opłaty, która – jak wynika z załączonej do wniosku faktury VAT Nr (...) – określona została przez pełnomocnika na kwotę 1476 zł.

Koszty związane z pomocą prawną świadczoną na rzecz oskarżyciela posiłkowego przez adwokata wyznaczonego mu z urzędu zobligowany jest ponieść Skarb Państwa. Podstawę prawną takiego rozstrzygnięcia stanowi art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze (tj.: Dz. U. z 2018 r., poz. 1184 ze zm.), natomiast wysokość należnej opłaty określają w takim wypadku przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 18). Tymczasem pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej swój wniosek adresowany do Skarbu Państwa oparła o regulację § 11 ust. 2 pkt 6 i ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.), który w takiej sytuacji nie ma wszakże zastosowania, określając stawkę za reprezentowanie J.B. przed Sądem Najwyższym na 1200 zł, powiększonej jednocześnie o stawkę podatku VAT. Ten ostatni przepis wchodziłby w grę wyłącznie wówczas, gdyby oskarżycielka posiłkowa ustanowiła pełnomocnika z wyboru, a dochodzona kwota, uiszczona przez nią na rzecz adwokata i potwierdzona fakturą, podlegałaby zwrotowi i to na jej rzecz a nie pełnomocnika, co

więcej od strony obciążonej kosztami postępowania kasacyjnego (w tym wypadku skazanego Z. W.).

Natomiast w sytuacji, wyznaczenia pełnomocnika z urzędu § 17 ust. 2 pkt 6 oraz ust. 7 wskazanego wyżej pierwszego z rozporządzeń ministra Sprawiedliwości przewiduje opłatę w wysokości 600 zł. Ustala się ją w tej właśnie wysokości (§ 4 ust. 1 tego rozporządzenia), z możliwością podniesienia wyłącznie o 50% (§ 4 ust. 2 – przy wystąpieniu przewidzianych w tym przepisie okoliczności, czego wnioskująca nie wykazała) oraz powiększonej o podatek od towarów i usług (§ 4 ust. 3).

W tym stanie rzeczy należna pełnomocnikowi z urzędu opłata związana z udziałem w rozprawie kasacyjnej musiała zostać określona na kwotę 738 zł, na którą złożyły się: kwota 600 zł wynikająca z powołanego § 17 ust. 2 pkt 9 oraz podatek VAT w kwocie 138 zł (23% należności głównej).

Mając na uwadze powyższe postanowiono jak na wstępie.

Na postanowienie niniejsze zażalenie nie przysługuje.